

Arrest

nr. 258 887 van 30 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 25 april 2012 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 30 juli 2018 om internationale bescherming. Op 8 oktober 2012 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 22 maart 2013 met nummer X wordt de verzoekende partij niet als vluchteling erkend en wordt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.2. Op 8 april 2013 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 19 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie de tot weigering in overwegingname van een asielaanvraag. Hiertegen wordt geen beroep ingediend.

1.3. Op 16 oktober 2020 komt de verzoekende partij opnieuw België binnen. Op 17 november 2020 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 25 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Op 26 april 2012 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

U stelde een negentienjarige Afghaanse staatsburger van de Pashtunse etnische groep te zijn. U was geboren in het dorp Yasin Baba (Shegi), district Khewa (Kuz Kunar), provincie Nangarhar, waar u woonde tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U had geen enkele scholing en werkte samen met uw vader als landbouwer en slager. U en uw vader hadden, naast elkaar, elk een kraampje aan de weg naar Shega waar jullie vlees verkochten. Uw vader verkocht enkel aan particulieren en u verkocht enkel aan een Japanse organisatie en aan het districtshuis, waarmee u een contract had. Korte tijd voor uw vertrek uit Afghanistan vond u een dreigbrief van de Taliban in een holte van uw kapblok, waarin zij u vroegen het vlees voor het districtshuis te vergiften, er naalden in te steken of uw leveringen aan het districtshuis te staken. U negeerde die brief omdat u dacht dat het geen probleem was maar ging, wegens een malaria-aanval, slechts tien dagen later terug aan het werk. Nogmaals tien dagen later kreeg u een tweede dreigbrief van de Taliban, ditmaal stak de brief verstopt in een spleet in een houten wand. Ze vroegen u in deze brief onder andere waarom u niet had geluisterd. Na de tweede dreigbrief bleef u thuis en liet u zich vervangen door uw vader. Tien dagen na het ontvangen van de tweede dreigbrief verdween uw vader. U zocht hem overal en ging ook het districtshuis inlichten maar hij werd niet gevonden. U realiseerde zich dat uw leven in gevaar was en besliste het land te verlaten. Op 1 januari 2012, na een verblijf van tien dagen bij de smokkelaar in Jalalabad, verliet u Afghanistan met het vliegtuig en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 25 april 2012 aankwam. U vreesde voor uw leven bij terugkeer naar Afghanistan. Ter ondersteuning van uw identiteit en asielrelaas legde u volgende documenten neer: een Union Card, uw taskara en deze van uw vader, twee brieven van de taliban, twee attesten betreffende uw problemen, een brief van het districtshuis, een contract, 5 foto's en twee briefomslagen.

Op 10 oktober 2012 betekende het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen feiten die aan de basis van uw vrees voor vluchtelingenrechtelijke vervolging zouden liggen. U viel evenmin onder de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet daar u de onveilige situatie in het district Khewa (Kuz Kunar) in de provincie Nangarhar kon vermijden door u te vestigen in Kaboel.

U ging in beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (de Raad). Bij 's Raads arrest nr. 99 610 van 22 maart 2013 werd u opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De raad bevestigde daarbij de analyse en de conclusies van het CGVS.

U keerde niet terug naar Afghanistan maar diende op 8 april 2013 een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten omdat u nieuwe documenten wenste toe te voegen en omdat, zo stelde u, uw problemen nog steeds actueel waren. Ter ondersteuning van dit verzoek legde u volgende stukken neer: een lidkaart van “Club Jahad Azadagan Kung Fu Toa – Afghanistan Jalalabad”; een handgeschreven brief van een Japanse organisatie, zonder datum, waarin uw problemen worden bevestigd; een handgeschreven brief van de dorpsouderen, zonder datum, waarin uw problemen werden bevestigd; een brief, zonder datum, waarin uw moeder door het districtshuis laat bevestigen dat de dorpsouderen uw verhaal bevestigen; een handgeschreven brief, zonder datum, van het districtshoofd van Khewa, waarin deze uw problemen bevestigd; een verzendingsenveloppe.

Op 19 april 2013 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tot een weigering van inoverwegingname van uw verzoek. De door u neergelegde stukken waren onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen de vaststellingen inzake uw eerste verzoek. U bracht derhalve geen nieuwe gegevens naar voren dat er, wat u betreft, ernstige aanwijzingen bestonden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U ging niet in beroep tegen deze beslissing maar vertrok naar Calais en van daaruit naar het Verenigd Koninkrijk. Daar verbleef u bij vrienden en werkte u soms. U besliste terug te keren naar België omdat u vreesde te worden gerepatrieerd naar Afghanistan en omdat u van uw moeder hoorde dat S. (...), uw broer, hier was.

Op 17 november 2020 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. U blijft bij uw vorige verklaringen en u stelt dat uw problemen nog steeds actueel zijn. Uw broer, S. (...), zou omwille van uw problemen ook in de problemen geraakt zijn. U stelt dat het in Kabul onveilig is, dat de taliban er nog steeds zitten en dat de situatie er slecht is.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. U stelt met name dat u bij uw eerdere verklaringen blijft, dat uw broer ook moeten vluchten is omwille van deze problemen en dat de Taliban nog steeds naar u vraagt (Verklaring volgend verzoek, 26 november 2020, punt 16).

Er moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. De in uw tweede verzoek neergelegde stukken konden dit niet remediëren. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Uw bewering dat uw broer, S. (...), in België is en ook uit Afghanistan moeten vluchten is omwille van de door u aangehaalde problemen, is bovendien strijdig met de verklaringen die u aflegde in uw eerste verzoek om internationale bescherming. Daar verklaarde u immers slechts één broer te hebben, namelijk H. (...), die kreupel was (Verklaring DVZ, 3 mei 2012, punt 30; CGVS 22 augustus 2012, p. 4-5). Daarnaast stelde u enkel twee zussen te hebben, M. (...) en F. (...) (Verklaring DVZ, 3 mei 2012, punt 30). U herhaalde in uw persoonlijk onderhoud expliciet dat u slechts één broer had, die gehandicapt was, en twee zussen (CGVS, p. 24). Toen de DVZ u in uw huidige verzoek hiermee confronteerde stelde u dat u toen jong was en dat u twee broers heeft, S. (...) en A. (...), en één zus, N. (...) (Verklaring volgend verzoek, 26 november 2020, punt 20). Het simpelweg stellen dat u jong was

kan echter niet worden aanvaard als excuus om de vastgestelde tegenstrijdigheid uit te klaren. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw broer Afghanistan heeft moeten verlaten als gevolg van uw vroegere problemen, en is dit geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uw hoofde aanzienlijk groter maakt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afgaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open

combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politieke diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu oordeelde de Raad in haar arrest nr. 99 610 dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe

aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Concreet gevraagd waarom u zich heden niet in Kabul zou kunnen vestigen stelt u enkel dat er geen veiligheid is, dat de Taliban er zit en dat de situatie er slecht is (verklaring volgende verzoek, 26 november 2020, punt 16). U laat derhalve na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Ook inzake de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul, waarover de Raad reeds een uitspraak deed in haar arrest nr. 99 610, brengt u geen nieuwe elementen aan. Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt nog steeds dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de

regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C.Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de brief van haar advocaat van 18 december 2020 ter ondersteuning van het derde verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partij stelt dat: *“In deze motivatie werd duidelijk aangehaald dat de verzoeker opnieuw werd herenigd met zijn broer S. Z. (...), nadat zij lange tijd geen contact meer hadden gehad. Op het moment dat verzoeker in 2011 een eerste verzoek tot internationale bescherming indiende had hij nauwelijks tot geen contact met zijn familie. Verzoeker verliet België uiteindelijk en woonde enige jaren in Frankrijk en de UK. Recentelijk werd het contact met zijn familie hersteld. Hij kan zijn moeder bereiken die hem verteld dat zijn broer, de heer R. Z. (...), in België zou zijn. Gelukkig om na al die jaren eindelijk met een familielid te kunnen herenigd zijn komt de verzoeker opnieuw naar België, waar hij op 17 november 2020 een volgend verzoek tot internationale bescherming indient.*

Pas na de registratie van zijn volgend verzoek vindt de verzoeker zijn broer, na enig zoeken, opnieuw terug. Vanaf dat moment verblijft verzoeker ook bij zijn broer. De jarenlange splitsing heeft het voor beiden niet gemakkelijk gemaakt, maar de hereniging was des te gelukkiger. In haar schrijven maakte de raadvrouw alle gegevens over van de broer van verzoeker, zoals het openbaar veiligheidsnummer en het CGVS-nummer, waardoor verzoekende partij de broer snel kon terugvinden in haar systeem.

De bestreden beslissing maakt geen enkele melding van dit schrijven, noch houdt zij rekening met de aangehaalde elementen. De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt: “[...]” (stuk 1)

De persoonlijke situatie van de verzoeker is nochtans een essentieel element dat in rekening moet worden genomen bij de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. De verzoeker kan

op basis van de motivatie in de bestreden beslissing onmogelijk nagaan of hier rekening mee werd gehouden.

De vraag die dan rijst is of de verwerende partij de door de verzoeker voorgelegde informatie inderdaad wel zorgvuldig heeft onderzocht. De verwerende partij hield halsstarrig vast aan het vorig verzoek tot internationale bescherming van de verzoeker, dat zij naliet om de nieuw aangebrachte elementen dieper te onderzoeken.” Hierna citeert de verzoekende partij uit drie arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en verwijst naar een arrest van de Raad van State. Naar analogie met deze arresten betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij wel op de hoogte was dat ze een broer heeft die in België verblijft, maar dat ze dit gegeven niet verder onderzocht heeft.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.2.1. In dit verband betoogt de verzoekende partij dat: *“De broer van verzoeker, de heer R. Z. (...) diende in België op 9 december 2015 een verzoek tot internationale bescherming in. Op 26 september 2017 wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend (stuk 8, beslissing CGVS van 26 september 2017 met betrekking tot de heer R. Z. (...)).*

Tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 november 2020 gaf de verzoeker reeds de volledig naam van zijn broer. Hij had op dat moment nog geen contact met zijn broer gehad. Nadat de verzoeker zijn broer had teruggevonden stuurde de raadsvrouw van verzoeker een bijkomende motivatie naar de verwerende partij op 18 december 2020, waarbij alle gegevens van de broer van verzoeker werden overgemaakt (Stuk 9, schriftelijke motivatie met betrekking tot het volgend verzoek tot internationale bescherming van de verzoeker van 18 december 2020).

De hereniging wordt ook bevestigd door de begeleider van zijn broer, de heer H. V. (...). Hij begeleidde zijn jongere broer in het kader van Context Begeleid Autonom Wonen en kon van dichtbij aanschouwen hoe de broers herenigd werden (stuk 18, brief van de heer H. V. (...) van 2 februari 2021). De verwerende partij hield geen rekening met deze informatie. Zij hield zich halsstarrig vast aan de afgelegde verklaringen van verzoeker tijdens zijn verzoeken tot internationale bescherming in 2011-2013. Daar zou verzoeker hebben gezegd dat hij één broer heeft, nl. H. (...), en twee zussen. Hij vermeldde zijn broer S. Z. (...) niet.

De verzoeker is zich ervan bewust dat hij tijdens zijn eerste verzoek tot internationale bescherming niet de volledige waarheid heeft verteld omtrent zijn familie. Hij werd tijdens zijn aankomst in België in 2011 door andere Afghanen aangeraden om niet de ware toedracht van zijn familie te vertellen. Het hebben van meerdere broers zou volgens hen immers onvermijdelijk leiden tot een negatieve beslissing. De verzoeker liet zich beïnvloeden door deze nieuwe kennis en volgde hun raad op.”

Ze vervolgt dat het beginsel *“fraus omnia corrumpit”* in haar hoofd niet kan weerhouden worden. Op basis van rechtsleer en rechtspraak zet de verzoekende partij uiteen waarom het gegeven dat ze het bestaan van haar broer niet eerder vermeld heeft, geen reden is om dit element niet verder te onderzoeken en waarom het beginsel *“fraus omnia corrumpit”* niet zonder meer kan toegepast worden.

De verzoekende partij vervolgt dat *“In het geval van verzoeker had de verwerende partij een onderzoek moeten instellen naar de familieband tussen beide broers. Op z'n minst had de verwerende partij de verzoeker persoonlijk moeten confronteren met deze tegenstrijdigheden. Dan kon de verzoeker de mogelijkheid geboden worden om bijkomende bewijs te leveren van zijn familieband. Zo is de verzoeker in het bezit van foto's waarop zowel hijzelf als zijn broer te zien zijn (stuk 12).*

Op dit moment probeert de verzoeker en zijn broer opnieuw in het bezit te raken van hun taskara's, die hun familieband kunnen ondersteunen. Indien zij deze mogen ontvangen zal dit worden neergelegd met een bijhorende beëdigde vertaling.

Daarenboven had de verwerende partij onder meer de verklaringen kunnen bekijken die door de broer van verzoeker werd afgelegd tijdens zijn verzoek tot internationale bescherming (stuk 13, notities persoonlijk onderhoud van de heer S. Z. (...) bij het CGVS van 4 juli 2017). Hij maakt geregeld melding van zijn broer “R. (...)”, die in België zou verblijven. De familie had op dat moment geen contact meer met de verzoeker, dus waren niet op de hoogte van de actuele verblijfplaats van de verzoeker.

[...]

Hij vermeldde meermaals dat de problemen van zijn vader en broer, de verzoeker, aan de basis lagen van zijn vlucht. Het was ook voor hem niet meer veilig om nog langer in Afghanistan te blijven. “

[...]

Het verhaal van zijn broer loopt gelijk met het asielrelaas dat verzoeker aflegde tijdens zijn vorige verzoeken tot internationale bescherming. Beide broers legde, afzonderlijk van elkaar dezelfde verklaringen af omtrent de redenen waarom zij Afghanistan moesten ontvluchten. De situatie van de broer volgde uit de problemen die de verzoeker enkele jaren daarvoor had met de Taliban. De verwerende partij houdt op geen enkel moment rekening met deze informatie. Dit zijn nochtans weldegelijk niet eerder voorgelegde gegevens die nopen tot een nieuw onderzoek van het asielrelaas van verzoeker op basis van artikel 57/6/2 Vw.

Desondanks laat de verwerende partij na om dit feit in de bestreden beslissing in aanmerking te nemen. De nieuwe, individuele omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt, nl. een broer in België met subsidiaire bescherming en eenzelfde vluchtrelaas, worden niet in rekening genomen door de verwerende partij. De verzoeker kan aldus de precieze redenen niet nagaan waarom zijn verzoek niet in overweging werd genomen."

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de materiële motiveringsplicht.

2.3.1. In dit verband geeft de verzoekende partij aan dat zij zich buiten haar land van herkomst bevindt en dat ze bij een terugkeer naar Afghanistan vreest vervolgd te worden door de Taliban. In dit verband verwijst de verzoekende partij ook naar de eerdere verklaringen die haar broer afgelegd heeft om dit te bevestigen. De verzoekende partij stelt ook dat de Afghaanse autoriteiten haar niet kunnen beschermen.

2.4. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en van de materiële motiveringsplicht.

2.4.1. Vooreerst geeft de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting. Hierna bespreekt de verzoekende partij de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar.

2.5. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

2.5.1. De verzoekende partij betoogt dat: *"De afgelopen maanden heeft het dodelijke en zeer besmettelijke coronavirus zich over de hele wereld verspreid. Verschillende landen hebben nationale lockdowns afgekondigd en hun grenzen gesloten in een poging om het virus te stoppen. Ondanks de strenge veiligheidsmaatregelen nemen de infecties toe, waardoor ze zelfs oncontroleerbaar genoemd kunnen worden. Meer dan 2.240.771 mensen wereldwijd zijn gestorven.*

Het staat vast dat de corona-pandemie een grote impact heeft op burgers over de hele wereld, waaronder ook verzoeker. Het is voor verzoeker op heden namelijk absoluut onmogelijk om in Afghanistan te leven. Leven in dit land tijdens de huidige corona-pandemie houdt een onmenselijke behandeling, in strijd met art. 48/4, §2, b Vw., in.

Op 2 februari 2021 was er sprake van 55.121 besmette gevallen en vielen er 2.405 dodelijke slachtoffers in Afghanistan ten gevolge van COVID-19.

Een land dat in een eindeloos conflict verwickeld is, is het perfecte slachtoffer van een epidemie. Een effectieve bestrijding van het virus vereist een sterk gezondheidssysteem, een krachtig politiek apparaat en een economie die in staat is om financiële tegenslagen op te vangen. Deze drie fundamenteën zijn niet aanwezig in Afghanistan.

Het gezondheidssysteem is door het jarenlange conflict volledig vernield. Er zijn niet genoeg ziekenhuizen voor de grote bevolking, medisch materiaal ontbreekt en nog alarmerender: er is te weinig medisch personeel. Gezondheidswerkers doen hun best, maar ze spelen met hun eigen gezondheid en die van de burgers.

Bovenop de economische en medische problemen is er nog de instabiele politieke situatie.

In februari hebben de Taliban en de Verenigde Staten een "vredesakkoord" gesloten. De Verenigde Staten zijn al begonnen met de terugtrekking van hun troepen, terwijl de Taliban nog steeds aanvallen uitvoert. In twee weken tijd heeft de Taliban meer dan 500 aanvallen uitgevoerd in negen provincies.

Het virus verhindert niet dat rebellen of terroristische groeperingen het geweld verhogen. Zo werd

bijvoorbeeld op 12 mei 2020 een ziekenhuis van Artsen Zonder Grenzen aangevallen (stuk 17, VRT NWS, Tientallen doden bij aanslagen op kraamkliniek Artsen Zonder Grenzen en begrafenisplechtigheden in Afghanistan, 12 mei 2020, te consulteren op: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/05/12/zelfmoordaanslag-op-begrafenis-en-aanval-op-ziekenhuis-artsen-zo/>).

Gezien de huidige gezondheidscrisis is een terugkeer naar Afghanistan absoluut uitgesloten. Als verzoeker zou terugkeren, zou hij blootgesteld worden aan een reëel risico op besmetting. Eenmaal geïnfecteerd is de kans op een effectieve toegang tot de nodige gezondheidszorg bijzonder klein, zoals hierboven werd aangehaald. Dit is onmenselijke behandeling en houdt een schending van art. 3 EVRM in."

2.6. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende informatie toe:

- EASO, Country Guidance: Afghanistan, juni 2019, te consulteren op: https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf;
- EASO, Country of Origin Information Report: Afghanistan security situation, September 2020, te consulteren op: 2020_9_EASO_COI_AFG_Security_Situation_Report_Final (cgvs.be);
- United Nations Assistance Mission in Afghanistan, Afghanistan: protection of civilians in armed conflict (2020 Mid-Year update), juli 2020, te consulteren op: https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_poc_midyear_report_2020_-_27_july-.pdf;
- United Nations Assistance Mission in Afghanistan, Afghanistan: protection of civilians in armed conflict (2019 Annual Report), februari 2020, te consulteren op: https://unama.unmissions.org/sites/default/files/afghanistan_protection_of_civilians_annual_report_2019.pdf;
- Institute for Economics & Peace, Global Peace Index 2020, juni 2020, te consulteren op: http://visionofhumanity.org/app/uploads/2020/06/GPI_2020_web.pdf;
- Beslissing CGVS van 26 september 2017 met betrekking tot de heer R. Z.;
- Schriftelijke motivatie met betrekking tot het volgend verzoek tot internationale bescherming van de verzoeker van 18 december 2020;
- Open Democracy, 'Bogus' asylum seekers? The ethics of truth-telling in the asylum system, 26 oktober 2016, te consulteren op: <https://www.opendemocracy.net/en/5050/bogus-asylum-seekers-ethics-of-truth-telling-in-asylum-system/>;
- CCE nr. 150 548 van 10 augustus 2015;
- Foto's van de verzoekende partij met zijn broers;
- Notities persoonlijk onderhoud van de heer S. Z. bij het CGVS van 4 juli 2017;
- Foreign Policy, In Afghanistan, the Coronavirus Could Be Deadlier Than War, 17 april 2020, te consulteren op: <https://foreignpolicy.com/2020/04/17/in-afghanistan-coronavirus-could-be-deadlier-than-war/>;
- The New York Times, Afghanistan's Next War, 22 april 2020, te consulteren op: <https://www.nytimes.com/interactive/2020/04/22/magazine/afghanistancoronavirus.html>;
- DW, Coronavirus: Tough times ahead as Afghanistan struggles to manage pandemic, 22 april 2020, te consulteren op: <https://www.dw.com/en/coronavirus-tough-times-ahead-as-afghanistanstruggles-to-manage-pandemic/a-53207173>;
- VRT NWS, Tientallen doden bij aanslagen op kraamkliniek Artsen Zonder Grenzen en begrafenisplechtigheden in Afghanistan, 12 mei 2020, te consulteren op: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/05/12/zelfmoordaanslag-op-begrafenis-en-aanval-op-ziekenhuis-artsen-zo/>.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 28 mei 2021 maakt de verzoekende partij een aanvullende nota over. In een eerste onderdeel gaat de verzoekende partij in op de band tussen haar en haar broer. Om dit te staven brengt de verzoekende partij haar taskara, de taskara van haar vader en broers bij. Dit gaat gepaard met een beëdigde vertaling. De verzoekende partij stelt dat deze documenten haar verklaringen volledig ondersteunen. Voorts ontwikkelt ze een betoog op grond van artikel 8 van het EVRM. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie in Kaboel, en betoogt dat deze nog steeds precair is. Ze geeft aan dat hoofdzakelijk onschuldige burgers het slachtoffer zijn.

3.2. De verwerende partij brengt wel een aanvullende nota bij. In deze aanvullende nota zijn weblinks opgenomen naar het rapport "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note" van EASO van december 2020.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “nieuwe elementen of bevindingen” ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn

of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.” gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.” Voormelde motieven zijn pertinent en vinden steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Ze worden op generlei wijze betwist door de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt zelf ook geen bijzondere procedurele noden kenbaar.

4.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.3.1. Bij haar derde verzoek om internationale bescherming geeft de verzoekende partij dat haar Z.S. ongeveer zes jaar geleden in België aangekomen is en alhier verblijft. De verzoekende partij verklaart

dat haar broer omwille van dezelfde problemen als zichzelf uit Afghanistan gevlucht is. De verzoekende partij stelt uitdrukkelijk dat ze bij haar vorige verklaringen blijft. Verder geeft ze aan dat de situatie in Kaboel niet goed is.

4.3.2. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

4.3.3. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij onderhavig verzoek om internationale bescherming opnieuw steunt op het door haar voorgehouden vluchtrelaas bij haar eerste verzoek. De verzoekende partij stelt immers te volharden in haar vluchtrelaas zoals uiteengezet bij haar eerste verzoek om internationale bescherming. Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij werd door verwerende partij bij beslissing van 8 oktober 2012 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Bij 's Raads arrest van 22 maart 2013 met nummer 99 610 werd de verzoekende partij niet als vluchteling erkend en werd de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden vluchtrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest. Het tweede verzoek om internationale bescherming wordt op 19 april 2013 door de gemachtigde van de staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie niet in overweging genomen.

Uit 's Raads arrest van 22 maart 2013 blijkt dat in kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd geoordeeld dat de voorgehouden problemen van de verzoekende partij geenszins geloofwaardig zijn omdat haar verklaringen intern inconsistent zijn, op sommige punten ook strijdig met de neergelegde stukken en voorts waren er ook indicaties van fraude bij de neergelegde stukken.

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing bijgevolg terecht op dat het louter volharden in en voortbouwen op een relaas dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden, op zich niet volstaat om de geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. U stelt met name dat u bij uw eerdere verklaringen blijft, dat uw broer ook moeten vluchten is omwille van deze problemen en dat de Taliban nog steeds naar u vraagt (Verklaring volgend verzoek, 26 november 2020, punt 16).*

Er moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. De in uw tweede verzoek neergelegde stukken konden dit niet remediëren. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.”

4.3.4. In haar derde verzoek om internationale bescherming geeft de verzoekende partij aan dat ondertussen haar broer Z.S. uit Afghanistan gevlucht is omwille van dezelfde problemen als zichzelf en alhier een beschermingsstatus heeft. In de e-mail van 18 december 2019 wordt verder informatie omtrent de voorgehouden broer Z.S. van de verzoekende partij gegeven. Aan het verzoekschrift wordt verder ook de beslissing van 21 september 2017 in hoofd van de Z.S. toegevoegd alsook zijn notities van het persoonlijk onderhoud van 4 juli 2017. Ook brengt de verzoekende partij een brief bij van een begeleider van Z.S. die attesteert dat de verzoekende partij en Z.S. broers zijn. Aan de aanvullende

nota wordt dan een kopie van de taskara van de verzoekende partij, van haar broer Z.S., haar broer Z.H. en haar vader gevoegd.

Deze elementen werden nog niet eerder door de verzoekende partij meegedeeld, doch dit element kan niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ten eerste omdat uit de beslissing van 21 september 2017 in hoofde van Z.S. blijkt dat Z.S. de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd. Verder valt in de beslissing van 4 juli 2017 te lezen dat: *“De gebeurtenissen met betrekking tot uw vader dateren van 7 tot 8 jaar geleden en nadien gebeurde niks opmerkelijks met u of uw familie, waardoor er kan worden besloten dat u hiervoor geen actuele en persoonlijke vrees dient te koesteren. U gaf ook zelf aan dat u uw vader nooit had geholpen met zijn activiteiten omdat u toen nog zo jong was (CGVS, p. 7). Hoewel u op het moment van uw vertrek al ouder was, kan niet zomaar worden aangenomen dat de taliban u persoonlijk zou beginnen te viseren omwille van activiteiten die uw vader 7-8 geleden uitvoerde en waarvoor hij volgens uw verklaringen ook effectief gestraft werd door de taliban. Daar zijn Immers geen concrete aanwijzingen voor.”* Uit voormelde motieven blijkt dat de commissaris-generaal zich in feite niet daadwerkelijk uitspreekt over de geloofwaardigheid van de aangehaalde vluchtmotieven, doch enkel vaststelt dat uit het vluchtrelaas van de verzoekende partij geen actuele en persoonlijke vrees blijkt. Daarenboven situeert Z.S. op 4 juli 2017 de problemen met de taliban zeven à acht jaar geleden (notities persoonlijk onderhoud van 4 juli 2017). Bijgevolg situeert hij de voorgehouden problemen van de verzoekende partij met de taliban in 2009-2010, terwijl de verzoekende partij haar problemen met de taliban eind 2011 situeert. Alhoewel Z.S. jong was op het ogenblik van de voorgehouden problemen met de taliban, vormt dit geen verschoning voor de grote discrepantie met betrekking tot de aanvang van de problemen van de taliban en de ontvoering van hun vader. Uit de verklaringen van de verzoekende partij en die van Z.S. blijkt bovendien dat de verzoekende partij het rechtstreeks voorwerp uitmaakte van de bedreigingen in tegenstelling tot Z.S. De verzoekende partij werd bovendien uitgebreider gehoord dan Z.S. omtrent de voorgehouden problemen met de taliban, de dreigbrieven en de wijze waarop de verzoekende partij het districtshuis inlichtte over de ontvoering van hun vader. Bijgevolg verschoenen de verklaringen van Z.S. op geen enkele wijze de eerder afgelegde verklaringen van de verzoekende partij inzake haar vluchtrelaas en de voorgehouden problemen met de taliban. Het vormt de loutere voortzetting van een vluchtrelaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd. Zoals de verwerende partij ter terechtzitting terecht opmerkt is de “bloedband” tussen de verzoekende partij en Z.S. geen determinerend motief.

Bijgevolg kan het gegeven dat de broer van de verzoekende partij heden in België de subsidiaire beschermingsstatus gekregen heeft, niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De bloedband vormt geen doorslaggevend element in de beoordeling van de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat.

4.3.5. De volgende vraag die onderzocht dient te worden is of de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de verzoekende partij zodanig gewijzigd is dat er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad herinnert eraan dat opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, er sprake moet zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe*

lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de Raad in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij in zijn arrest van 22 maart 2013 met nummer 99 610 dat de verzoekende partij in de hoofdstad Kaboel over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het betoog van de verzoekende partij in het verzoekschrift met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar en de bijgevoegde landeninformatie hieromtrent niet dienstig.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *"Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.*

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen.

High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Concreet gevraagd waarom u zich heden niet in Kabul zou kunnen vestigen stelt u enkel dat er geen veiligheid is, dat de Taliban er zit en dat de situatie er slecht is (verklaring volgende verzoek, 26 november 2020, punt 16). U laat derhalve na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld." De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht. Er zijn geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van haar derde verzoek om internationale bescherming.

De analyse die de verzoekende partij in haar aanvullende nota maakt omtrent de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul laat niet toe anders te besluiten, daar dit gebeurt op basis van informatie die in dezelfde lijn ligt als de informatie besproken in de bestreden beslissing en de aanvullende nota. Waar de verzoekende partij betoogt dat sinds het vredesakkoord en de terugtrekking van de troepen van de Verenigde Staten de taliban nog steeds aanvallen uitvoert, wijst de Raad erop dat uit de bijgebrachte informatie niet blijkt dat elke burger in Kaboel een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Wél stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul hoog blijft zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een groter risico loopt dan andere

burgers in de stad Kabul om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij een brief van 2 februari 2021 opgesteld door een begeleider van Z.S. In deze brief wordt aangegeven dat de verzoekende partij lijdt aan PTSD en dat dit eventueel kan gediagnosticeerd worden door een psychiater. Echter, brengt de verzoekende partij geen medisch attest bij. In het verzoekschrift wordt hier ook niet verder op ingegaan. Dit element kan aldus niet weerhouden worden als een persoonlijke omstandigheid die van aard is dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in de stad Kabul om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Dit besluit neemt niet weg dat in het kader van een beoordeling van de redelijkheid van het voorgestelde intern hervestigingsalternatief rekening moet worden gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in de stad Kabul. Deze beoordeling mag niet worden verward met de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vraag is hier niet of verzoeker een risico loopt op ernstige schade in de stad Kabul, hetgeen hierboven al negatief werd beantwoord, maar wel of van de verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich aldaar hervestigt. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing gesteld dat: *“Ook inzake de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul, waarover de Raad reeds een uitspraak deed in haar arrest nr. 99 610, brengt u geen nieuwe elementen aan. Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt nog steeds dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.*

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.” Deze motieven van de bestreden beslissing worden niet betwist of weerlegd door de verzoekende partij.

De verzoekende partij betoogt wel dat haar broer in België subsidiaire bescherming gekregen heeft. De Raad wijst erop dat de jongere broer van de verzoekende partij niet als vluchteling erkend werd, doch wel de status van subsidiaire bescherming gekregen heeft. Voorts legt geen enkele dwingende rechtsnorm de Belgische staat op om iemand internationale bescherming toe te kennen, louter omwille van het feit dat hij of zij deel uitmaakt van het gezin van een persoon aan wie internationale bescherming werd toegekend. Artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU stelt enkel dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan worden gehouden, maar voorziet niet in een uitbreiding van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend. Uit de richtlijn 2011/95/EU vloeit dan ook geenszins een verplichting voort tot zulke automatische toekenning van een internationale beschermingsstatus aan gezinsleden van een persoon aan wie een internationale beschermingsstatus werd verleend. Het loutere feit een jongere broer als niet-begeleide minderjarige vreemdeling internationale bescherming gekregen heeft in België, geeft haar niet automatisch recht op eenzelfde soort bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en *in concreto* te worden beoordeeld. Noch het Vluchtelingenverdrag, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische instanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. Artikel 23.2 van Richtlijn 2011/95 voorziet enkel de waarborg *“dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Wat de verblijfstitels betreft, voorziet artikel 24.1, tweede lid van Richtlijn 2011/95 dat *“onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, [...] de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig [...] en verlengbaar [kan] zijn”*. De enige verplichting die voortvloeit uit artikel 23 van Richtlijn 2011/95/EU blijft ertoe beperkt dat lidstaten hun nationale recht zodanig vorm dienen te geven dat de gezinsleden van degene die internationale bescherming geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor het verkrijgen van die bescherming vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, par. 68).

4.3.6. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in Afghanistan en stelt dat deze voor haar een onmenselijke behandeling inhoudt in strijd met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, hetzij omwille van erbarmelijke levensomstandigheden als gevolg van de gezondheidscrisis, hetzij omdat zij daar zal worden blootgesteld aan “een reëel risico op besmetting”, volstaat het op te merken dat dergelijk risico niet wordt veroorzaakt door aan actor van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat de verzoekende partij aanhaalt, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van haar bewering dat zij in Afghanistan zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Afghanistan geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden aan een “onmenselijke behandeling” in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. De verzoekende partij brengt geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontegd of opzettelijk zou worden geweigerd.

4.3.7. De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde nieuwe elementen zijn waaruit zwaarwegende gronden blijken om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat voor het nemen van de bestreden beslissing haar advocaat de verwerende partij nog aangeschreven heeft. Ter staving hiervan voegt ze als bijlage aan haar verzoekschrift stuk 9 toe waaruit blijkt dat de advocaat van de verzoekende partij op 18 december 2020 een e-mail naar de verwerende partij gestuurd heeft. In deze e-mail wordt het CGVS-kenmerk van het dossier van Z.S., de voorgehouden broer van de verzoekende partij, meegedeeld. Ook wordt aangegeven dat deze persoon de subsidiaire bescherming gekregen heeft. Er wordt aangegeven dat de broers mekaar in België hebben teruggevonden. Voormeld stuk bevindt zich niet in het administratief dossier, doch kan gelet op hetgeen voorafgaat op zich niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hoger werd uiteengezet dat de verwantschapsband met de heer Z.S. weliswaar niet eerder aangevoerd werd, doch is dit geen element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad brengt in herinnering dat hij inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil

met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

4.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Het gegeven dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de e-mail van de advocaat van de verzoekende partij van 18 december 2020 is weliswaar onzorgvuldig, maar kan gelet op hetgeen voorafgaat niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

4.7. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het volgend beschermingsverzoek van de verzoekende partij *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

4.8. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS